

IVICA ĐURICOVÁ

cizinec z papíru

motto

Cizinec z papíru

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

motto

Ivica Ďuricová

Cizinec z papíru – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Pro S. N. Ty víš...

A taky pro všechny úžasné ženy v mém životě.

IVICA ĎURICOVÁ

cizinec z papíru

Praha 2022

Už teď jsem se za ten inzerát proklínala. Nebo jsem spíš proklínala jeho? Od té doby, co se do mého bytu nastěhoval, nic nebylo jako dřív. Naštvaně jsem z poznámkového bloku odtrhla růžový lísteček a nalepila ho přímo doprostřed vysoké dubové knihovny.

Nesahat! Na tom jsme se přece dohodli. Nebo to nebylo dostatečně jasné? načmárala jsem na něj. Věděla jsem, že ten vzkaz najde hned v pondělí, až se sem vrátí a já už tady nebudu. Potom jsem knihu, která byla odložená na stole, vrátila zpátky na určené místo v polici. Něžně jsem ji pohladila po hřbetu a vzpomněla si na příběh, který vyprávěla. Koutky úst se mi znovu zvedly do úsměvu.

Hned po tom, co jsem vyřídila tuto neodkladnou záležitost, jsem ze sebe konečně shodila sako a kabelku opatrně odložila na komodu v chodbě. Co asi tak udělá workoholička jako první, když se po týdnu vrátí z jiného města do vlastního bytu? Když má za sebou sto padesát kilometrů za volan-tem a žádný oběd ani večeři? Jistě, jako první jde

uklidit knihu zpátky do knihovny a napíše svému nájemníkovi podrážděný vzkaz.

Když jsem se konečně trochu uklidnila a přestala pobíhat po bytě a zjišťovat, s čím ještě mohl pohnout bez mého svolení, otevřela jsem ledničku a zklamaně zjistila, že je prázdná. Ještě stále jsem se nepřevlékla, ale byla jsem pořádně hladová. Vzala jsem do ruky telefon a otevřela konverzaci v Messengeru.

JÁ: Večeře u Giacoma?

NINA: Bože, mně se fakt nechce, jsem unavená.

JÁ: Prosíím.

JÁ: Potřebuju ještě dvě deci růžového a tvoji pomoc.

NINA: Co se stalo?

JÁ: Vytáhl knížku z knihovny a nevrátil ji tam!

JÁ: A mám strašný hlad.

NINA: :-DDD

JÁ: To není vůbec vtipné.

JÁ: Tak v kolik?

NINA: Já z tebe padnu.

NINA: Za půl hodiny. Ale přijdeš pro mě.

JÁ: Budu tam za patnáct minut.

NINA: #facepalm

Znovu jsem si vzala kabelku z komody na chodbě, hodila do ní telefon a zabouchla za sebou dveře.

Svůj byt jsem milovala, ale trávila jsem v něm velmi málo času. Celé se to seběhlo úplně neplánovaně, když mi jednou v pátek odpoledne na mobilu zasvítilo neznámé číslo. Málem jsem to ani nezvedla. Ten den už se mi nechtělo pracovat, ale nějak jsem se přemohla. A hlas na druhé straně mi obrátil život vzhůru nohama.

O týden později jsem část svých věcí stěhovala do Bratislavy, kde jsem si našla zařízený podnájem.

Milovaný Trenčín jsem opouštěla s těžkým srdcem, ale jinak se to vyřešit nedalo. Vždyť šlo jen o dočasné řešení. Jen na rok. Tak zněla dohoda. Myšlenka prázdného bytu mi však nedala spát. Co s ním udělám? Bude celou dobu prázdný? Kdo mi bude zalévat květiny? Kdo bude větrat a vybírat schránku? Kdo bude platit za ten opuštěný prostor? To je přece strašně neekonomické. Musela jsem něco vymyslet. Když byt pronajmu, nebudu se mít kam vracet na víkendy. A já jsem se tam vracet chtěla. Neodejdu přece na celý rok. A co takhle pronajmout byt jen přes týden? Na to asi nikdo jen tak nepřistoupí. To je hrozná blbost. Přesto jsem jednoho večera při sklence vína podlehla pokušení a na Facebooku zveřejnila „inzerát“.

Ahoj kamarádi, protože se brzy chystám přestěhovat do Bratislavy, hledám do svého bytu v Trenčíně podnájemníka. Může tady ale bydlet jen přes týden, ne o víkendech. Nevíte o někom? Nekuřák, bez domácích mazlíčků. Parkování je v podzemní garáži. Pište kdyžtak do zpráv. Díky moc.

Post měl pár lajků a dva hloupé komentáře. Nic smysluplného. Po nějaké době jsem na něj zapomněla. Pořád mě ale štvalo, že bych měla tak nesmyslně mrhat penězi. Bylo to úplně proti mým životním principům. Peníze jsem nutně nepotřebovala, ale potřebovala je moje duše toužící po pořádku. Potřeboval je můj mozek, který ve všem hledal analytický systém efektivity využitých zdrojů.

Pár týdnů po mém odjezdu do Bratislavy jsem se už smířila s tím, že můj byt bude po celou tu dobu přes týden prázdný. Inzerát na Facebooku zmizel v propadlišti digitálních dějin a já už o něm dávno nevěděla. Ale věděla o něm Nina.

Moje kamarádka s pamětí jako slon. A jestli jí šlo něco v životě velmi dobře, bylo to propojování lidí na základě jejich potřeb. Vytvořila si v hlavě seznam toho, kdo co potřebuje, a protože věděla, že hledám nájemníka, bylo už jen otázkou času, než najde někoho, kdo hledá byt. Nabídka se protнула s poptávkou s klíčovým slovem „jen na týden“. A tak u mě začal bydlet muž, kterého jsem nikdy neviděla.

„Tortelloni pomodoro e basilico?“ zeptala se servírka o dobrou hlavu vyšší než já. Hledala jsem její obličej až někde mezi mraky. Pánbůh u mě totiž uplatnil zásadu, že „dobrého pomálu“.

„Ano, děkuji,“ zaštěbetala Nina.

Druhý talíř obsluha automaticky položila přede mě. Dnes to byly ravioly s hříbký. Obě jsme milovaly italskou kuchyni.

„S tímhle ses mi jako chtěla pochlubit kdy?!“ Na čele se jí objevila vráska a jedno obočí jí vyletělo nepřirozeně vysoko. Nina vždycky trochu přehnaně gestikulovala. Zlobila se ale jen naoko. Přesně jako dneska, když přede mě položila nejnovější vydání časopisu *Forbes*. „Jdu si tak ráno do školy a málem mě porazilo. Příště na mě vyskočíš z ledničky?“ zasmála se. Pak zvažněla. „Je to teda pecka... fakt gratuluju, Lio.“

Usmívala jsem se a nic jsem neříkala. Na malou chvíli jsem na sebe byla opravdu hrdá. Na stole přede mnou ležela nejen chutná večeře, ale i časopis s mým obličejem na přední stránce.

První dáma slovenských financí. Podaří se jí zachránit krvácející zdravotnictví? Tak zněl titulěk na obálce i uvnitř časopisu.

„Liana Vizešová přebírá opratě možná nejdůležitějšího restrukturalizačního projektu v dějinách novodobého Slovenska. Podaří se mladé manažerce uzdravit slovenské nemocnice natolik, aby se zbavily největších dluhů? Co víme o ženě, která je v zahraničí oceňovaná za převratný výzkum řízení financování?“

„Přestaň to číst nahlas, prosím,“ okřikla jsem ji. Nina si však nedala říct.

„Vizešová působila od ukončení ekonomické univerzity v korporátní sféře, kde se díky své analytické expertíze rychle propracovala až na level C. Po dvou letech v křesle CFO oznámila odchod a vrhla se do vod konzultační činnosti, aby svůj výzkum mohla aplikovat téměř ve všech důležitých nadnárodních společnostech na našem trhu. *Korporátní finance můžou působit jako velká nuda, ale jen do chvíle, než zjistíte, že s nimi můžete dělat kouzla. Co se stane, když tady vezmu a tady přidám? Jaký výsledek přinese, když dám tomu guláši nová pravidla?* ptá se oduševněle čtyřiatřicetiletá expertka, která nedávno vyměnila konzultační činnost na volné noze za

neziskový sektor.“ Nina se na chvíli odmlčela, aby se napila vína a vložila si do úst další porci večere. Když žvýkala tortelloni, měla jsem konečně čas jí skočit do řeči.

„Není to zase až taková výhra, víš? Je to jen časopis,“ zlehčovala jsem to. Dobře, když mě fotili v tom nablýskaném studiu a já jsem si mohla dvě hodiny s profesionální stylistkou vybírat outfity, připadala jsem si jako hvězda. Ne nadarmo mi moje nejlepší kamarádka říkala *módní policie*. Všední realita se však dostavila hned druhý den a s tou nemělo glamour pózování pro časopis nic společného. Tady už nejde o finance. A o tom, kdo jste, rozhoduje to, co děláte, když vás nikdo nevidí.

„Já si teda myslím, že to výhra je,“ zahuhlala Nina s plnými ústy a prstem ukázala na moji fotku přes celou titulku. Byla jsem na ní opřená o stěnu s jednou nohou mírně pokrčenou tak, aby úzké cigaretové kalhoty odhalovaly černé louboutinky s červenou podrážkou. Oči se mi při té vzpomínce rozsvítily, jako když ukážete malému dítěti čokoládu.

Nina vyprskla smíchy. „*Módní policie* se prostě nezapře.“

„Už s tím všechny přestaňte, není to vůbec vtipné!“ odfrkla jsem. Ta přezdívka se mnou zůstane

už navěky. Dneska jsem se ale nechtěla dohadovat o tom, jestli má Nina na sobě nepadnoucí džíny nebo jestli píše *Forbes* ódy na můj finanční výzkum s fotkou v příšerně drahých lodičkách. Dneska jsem chtěla probrat něco jiného.

„Takže zpátky k tématu, zlato. Co za zvíře jsi to pustila do mého bytu?“ Tentokrát se vráska objevila na mém čele.

Nina se zašklebila. „Žádné zvíře, je to normální chlap. Co máš zase za problém?“

„Hrabal se mi v knihovně!“ Hned jak jsem to vyslovila, se mi zrychlil dech. Už zase jsem byla rozčilená.

„A co ještě?“ zeptala se Nina.

„Jak co ještě?“ nechápala jsem.

„Co ještě udělal jinak, než jak jste se dohodli? Stačilo ti, když mi odkývl ústní dohodu.“

„Nic... Všechno bylo na svém místě, koupelna čistá, peřiny převlečené, v kuchyni žádné zbytky a nikde ani stopa po vlasech nebo chlupcích,“ konstatovala jsem suše. „Ale ta knížka!“

Nina jen zavrtěla hlavou. „Liano, ty ani netušíš, jaké máš štěstí. Můj manžel není schopný po sobě sklopit záchodové prkýnko, a to mu to už osm let připomínám. Přitom mi u oltáře slíbil, že se mnou

bude navěky, v dobrém i zlém. Tenhle chlap mi jen odsouhlasil pár pravidel, a přitom je mnohem zodpovědnější.“ V jejím hlase bylo slyšet skutečné rozhořčení. Rychle ho ale zapila růžovým vínem.

„Moc dobře víš, jak jsem na svoje knihy háklivá,“ omlouvala jsem svoji úchylku. Ustoupit jsem ale nechtěla. „Co je to vůbec za chlapa? Mám si na něj dávat pozor?“

„Nic ti neřeknu. Tak zněla dohoda. Čím víc budeš vědět, tím větší budeš mít potřebu ho kontrolovat a komplikovat mu život. A já ti prostě nedovolím vyplašit mi nejlépe platícího studenta. Je ti to jasné?“ Ten úsměv už jsem znala. Sahal od ucha k uchu, ale v očích se jí neodrážel. Nina mi právě naservírovala výhružku s výrazem nevinného anděla. Kdyby nebyla mojí nejlepší kamarádkou, možná bych se jí bála.

„Dobře, dobře,“ brblala jsem dál, „ale ten vzkaz tam nechám.“

Nina jen pokývala hlavou. „Nechceš si ty knížky rovnou přestěhovat do sklepa, jako všechny ostatní věci, kterých se nikdo nesmí dotknout? Zamkni je tam na sedm západů a ke dveřím postav dva bodyguardy.“ To už si ze mě vyloženě dělala legraci.

Mně však do smíchu moc nebylo. Začala jsem přemýšlet, jestli ten částečný pronájem byl vůbec dobrý nápad. Můžou dva lidé, kteří se nikdy neviděli a nic o sobě nevědí, sdílet jeden byt? Dají se všechny hranice nastavit tak, aby se naše životy ovlivňovaly jen minimálně? Tak jsme to chtěli. Já, on i Nina. Neměli jsme ani čas se potkat, proto mu první den klíče přinesla Nina. Byla něco jako můj Airbnb manažer.

„Mám mu něco vzkázat, až přijde v pondělí na hodinu?“ smála se Nina.

„Ha, ha, ha,“ napodobila jsem ji sarkasticky.

Zbytek večera se nesl v podobné atmosféře. S Ninou jsme se popichovaly rády. Ona milovala svůj maloměstský život a já jsem ráda hrála velkou hru. Každá jsme byla úplně jiná, přesto jsme si perfektně rozuměly.

Když jsem ten večer přišla domů, zvolila jsem schody místo výtahu. Vyšla jsem z podzemního parkoviště až do sedmého patra a pořádně jsem se u toho zadýchala. Schody jsou dobré na zadek, pomyslela jsem si, když jsem v šestém patře šilhala po výtahu. Vytáhla jsem z kabelky klíče, od mého království mě dělilo už jen pár schodů.

Sotva jsem otevřela dveře a vešla dovnitř, zahalila mě známá vůně. Každý dům nebo byt voní

úplně jinak. Často se ta vůně přenáší i na věci. Když vám například kamarádka půjčí plátěnou tašku, ve které vám přinesla hroznové víno z vinobraní, i po týdnu se zavřenýma očima víte, že patří jí. Protože voní jako ona.

Můj byt ještě voněl novotou. Koupila jsem ho v době, kdy jsem se z Bratislavy stěhovala zpátky do Trenčína. Celé se to seběhlo strašně rychle. Projížděla jsem autem čtvrtí na konci města a uviděla jsem novostavbu. Ten dům mě zaujal, proto jsem odbočila ze silnice a zaparkovala. V budově už nikdo nebyl, jen hlídač s velkým psem. Byl ale komunikativní a vzal mě na prohlídku. Povyprávěl mi něco o stavbě a ukázal mi pár bytů, bez helmy a reflexní vesty. Když jsem odcházela, do ruky mi strčil vizitku obchodní zástupkyně developera. Druhý den jsem jí zavolala, ten byt byl zkrátka láska na první pohled. Smlouvu jsem podepisovala v době, kdy dokončovali okna. Za necelé čtyři měsíce už jsem měla v ruce klíče a začala byt zařizovat.

Bylo to krásné období vybírání nábytku, nekonečných návštěv obchodů s doplňky a sestavování jednotlivých kousků až do noci. Jako dítě jsem milovala lego, teď jsem jedno takové lego měla doma. Jen bylo pro dospělé. Trvalo mi dva měsíce, než

bylo v bytě všechno podle mých představ. Interiéru dominovaly zemité barvy, bílá káva, křišťál a stříbro. A knihy. Všude musely být knihy. Kterých se nikdo nesměl dotknout... Ani on. Přesto to udělal.

3

Víkend utekl jako voda. Sobotu jsem prolonošila v posteli s knížkou, v neděli jsem navštívila rodiče a hned nato jsem odjela zpátky do Bratislavy. Celý týden jsem od rána do večera strávila v kanceláři. Jedinou výjimkou byla pravidelná ranní káva s mojí pravou rukou.

Kristián byl čerstvým absolventem Ekonomické fakulty Vídeňské univerzity a o místo mého asistenta bojoval jako lev. Někdy jsem měla pocit, že kdybych mu nařídila, aby mi naleštil boty, udělal by to. Občas jsem se na úkor lidí tak trochu bavila, to přece neuškodí. Kristián byl však i přesto neocenitelným pomocníkem. Každé ráno jsem měla vždy na sto procent připravené všechny potřebné dokumenty, které jsme pak spolu při kávě probírali. Byl to takový náš ranní rituál.

Když žijete ve stresu a máte spoustu každodenních úkolů, týden uteče rychleji, než si dokážete představit. Z pondělka byl najednou pátek a já jsem v hlavním městě zanechala Krise, kávu i všechny papíry. Vracela jsem se domů po dálnici, kterou už

jsem znala nazpaměť. Nerovná silnice před Hlohovcem, ostrá zatáčka před Novým Městem, skleněná ochranná stěna u Beckova. Řízení jsem měla ráda. Uspokojovalo mě a šlo mi tak nějak automaticky. Od té doby, co jsem pracovala sama na sebe, jsem za klienty najezdila tisíce kilometrů. Sedět za volantem pro mě znamenalo soustředit se jen na provoz na silnici, krajinu okolo a dobrou hudbu. Doma jsem byla za necelou hodinu a půl. Po krátkém nákupu v supermarketu za rohem jsem se s třemi taškami vyvezla k bytu výtahem. Z kabelky jsem vyhrabala klíče, odemkla dveře a opět mě pohltila ta známá vůně. Domov.

I když... Tentokrát jako bych ucítila i něco jiného, nového. Něco, co sem tak úplně nepatřilo. Pánský parfém? Mohl za to on? Netvrdím, že byl ten závan pánské vůně nepříjemný, jen mě překvapil. Hned mě to donutilo rychle odložit kabelku a přesunout se do obývacího pokoje. Knihovna!

Rozsvítila jsem světlo a zhluboka se nadechla. Všechno bylo tak, jako když jsem odcházela. Až na vzkaz, který jsem mu nechala nalepený na knihovně. Nebyl tam. Tak snad to pochopil, pomyslela jsem si.

O malou chvíli později jsem zjistila, že to pochopil určitě. Na kuchyňském stole totiž trůnila velká

čokoláda a na ní přichycený barevný papírek. Nebyl však můj. Písmo bylo trochu nakloněné doprava. Rychle jsem si běžela umýt ruce a vrátila jsem se na místo činu.

*Promiň. Nemohl jsem odolat.
Tu knihu sháním už strašně
dlouho, a když jsem ji tady
viděl... Chtěl jsem si ji přečíst
a vrátit ji zpátky do police,
ale zapomněl jsem na ni.
Přistihla jsi mě při činu.
Snad mi takhle malá pozornost
pomůže odčinit ten zločin.*

Usmála jsem se. Dobře, dobře. Obrátila jsem oči v sloup, což v prázdné kuchyni nikdo neviděl. Nikdo ani neviděl to, že jsem polovinu velké trojbarevné Milky snědla skoro na posezení. No a co, je pátek večer. Chtěla jsem si vybrat knihu pro tradiční čtecí rituál před spaním, oči mi však jako magnet přitahovala právě ta, kterou jsem už jednou četla.

A on očividně taky. Chvilku jsem přemýšlela, proč si vybral právě tuhle knihu. Zvláštní vkus, pokud jde o muže. Nesnáším nerozluštěné záhady, proto jsem se rozhodla ji vyřešit. Vzala jsem ze stolu balíček lepicích štítků a sedla si za stůl. Chvilku jsem přemýšlela a pak jsem na ten vrchní rychle napsala svůj vzkaz:

4

Soboty byly moje oblíbené dny. Celý týden jsem byla zahrabaná v papírech, neděle patřila rodině a cestování, ale sobota byla jen a jen moje. V ten den jsem byla paní nejen svého času, ale i svého města. Když jsem nebyla příliš unavená a nezůstala jsem v posteli s knihou, obvykle jsem se vydala do ulic. Někdy s někým, jindy sama. Jednou do kina, jindy na nákupy nebo do centra města. Záleželo na počasí.

Dnes bylo venku krásně, i když trochu zima. Za okny se odehrával typický únor. Mráz, sníh, šest stupňů pod nulou. Ale slunečno. Paprsky sice zrovna moc nezahřály, ale krásně se odrážely od sněhových vloček. Dnešek jsem se rozhodla prožít ve městě. Půjdu se projít a nasát trochu mrazivého čerstvého vzduchu.

Od počasí se vždy odvíjel i směr mých kroků. V létě jsem obvykle šla do centra pěšky. Byly to sice čtyři kilometry, ale v šatech a sandálkách to nebyl vůbec žádný problém. Když jsem ale mrzla i v péřové bundě, rukavicích a kozačkách až po kolena,

nenamáhala jsem se jít pěšky. Auto jsem nechala na parkovišti v blízkosti Mírového náměstí. Zabouchla jsem za sebou dveře červené mazdy a vydala se průchodem, kterému se říkalo Zlatá Fatima, rovnou k srdci města. Když jsem vyšla na náměstí, vždycky jsem se na moment zastavila. Žila jsem tady od dětství, ale toho pohledu jsem se nikdy nedokázala nabažít. Pod nohama mě chladily zasněžené dlažební kostky a nad hlavou se tyčil majestátní Trenčínský hrad. Dominanta města. Nádherná romantická ikona jako vystřižená z historických románů. Místo, které ukrývá tajemnou studnu lásky opředěnou prastarou legendou o Omarovi a Fatimě. Celý Trenčín jako by měl stejný romantický nádech. Jeho úzké kamenné uličky připomínaly atmosféru Toskánska, a když jste měli trochu představivosti, na rohu uličky Marka Aurélie jste mohli potkat šviháka Giovanniho, který by vás bez zaváhání vzal za ruku, zatáhl za nejbližší roh a vášnivě políbil. Město cizince z Itálie přitahovalo nejen v představách, ale i ve skutečnosti. Byly tu minimálně tři restaurace vlastněné italskými majiteli a v létě přímo na Mírovém náměstí fungovala italská cukrárna.

Ciao, Bella, zaznělo mi v uších při vzpomínce na to, jak jsem si pokaždé u vysmátého Itala ku-

povala kopeček mangové zmrzliny. Dnes to určitě nebude zmrzlina, ale horká káva. Hrad mi na chvíli zmizel z dohledu, protože jsem pomalým krokem stoupala do kopce. V jedné úzké uličce směřující k hradu se nacházela moje oblíbená kavárna. Říkala jsem jí U Ovečky, i když se oficiálně jmenovala Coffee Sheep. Pokaždé jsem si tu dala latté do kelímku a pokračovala po schodech do kopce a potom doprava. Po několika dalších schodech se přede mnou objevilo kouzelně kované zábradlí restaurace Pod Hradem a hned za ní se ze dveří kubánského baru La Libertad linuly tlumené rytmy salsy. Po pár dalších krocích jsem minula nádhernou římskou mozaiku a hned za ní se k uličce Vojtěcha Zamarovského připojovala ulice Matúše Čáka. Vynořila jsem se na malém rozcestí a hrad se mi opět objevil nad hlavou jako nějaký strážce. Byla jsem poměrně vysoko a po pravé straně se pomalu začala rýsovat silueta města. Pro ten nejkrásnější výhled jsem však musela ještě pár kroků vyšlapat. U starých schodů jsem zabočila za roh a propletla se menším srázem k farnímu kostelu. Rozprostírá se přímo pod hradem a je další významnou dominantou města. Obklopují ho masivní hradby, které ho na kopci oddělují od zbytku města.

Přesně tady. Tady je to místo, na které mám tolik vzpomínek. Chodívám sem často. V létě s kornoutkem zmrzliny, v zimě s kávou. Vždycky se zastavím na hradbách, opřu se o zídku, postavím si na ni kelímek a zasněně hledím na město. Nejhezčí je při západu slunce nebo těsně po setmění, když na Trenčín padá noc. Pod vámi se postupně začnou rozsvěcovat pouliční lampy a okna starých domů. Když se na horizontu stále ještě mihotá růžovožlutá zář zapadajícího slunce, vzdálené kopce soupeří o dominantu scenérie se dvěma cibulovitými věžičkami naproti stojícího piaristického kostela. V telefonu mám uložených snad milion fotek tohohle výjevu. Denních, nočních, za soumraku, na jaře, v létě, na podzim i v zimě. Neodolala jsem a znovu vytáhla mobil z kapsy, abych doplnila sbírku o další úlovek.

Když jsem dopila kávu, obešla jsem kostel z druhé strany, pozdravila „Džízise“, jak tomuhle zátiší s kamarádkami říkáme, a pomalu se vydala zpátky dolů do města. Tentokrát jsem šla po renesančních farních schodech, které jsou na jedné straně pokryté strmou stříškou s kovovými mřížemi. Když postupně stoupáte nebo klesáte, můžete přes ně vidět různé pohledy na město. Schody byly v té polední hodině prázdné. Jsou téměř pět set let staré a pod